

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

19. prosince 2018 (*)

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Směrnice 2006/112/ES – Články 19 a 29, jakož i čl. 135 odst. 1 písm. l) – Převod souhrnu majetku nebo jeho části – Osvobození nájmu nemovitosti od daně – Smlouva o nájmu nemovitosti sloužící k provozování obchodní činnosti a movitého majetku nezbytného k tomuto provozování – Plnění související s nemovitostí, která vedla k odpočtu DPH – Oprava daně“

Ve věci C-17/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunalul Mureș (soud prvního stupně v Mureș, Rumunsko) ze dne 20. prosince 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 9. ledna 2018, v trestním řízení proti

Virgilu Mailatovi,

Delii Eleny Mailat,

Apcom Select SA,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení F. Biltgen (zpravodaj), předseda senátu vykonávající funkci předsedy desátého senátu, E. Levits, a M. Berger, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za V. Mailata L. Chiriacem a O. D. Crăciun, avocáti,
- za D. Mailat S. Bogdanem a D.-S. Chertesem, avocáti,
- za rumunskou vládu předvedenou R.-H. Raduem, poté C.-R. Canțarim, jakož i C. M. Florescu a E. Gane, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Armenia a R. Lyalem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 19 a 29, jakož i čl. 135 odst. 1 písm. l) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1, dále jen „směrnice o DPH“).

2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení vedeného proti V. Mailatovi a D.- E. Mailat, jakož i proti obchodní společnosti Apcom Select SA, jejímiž byli statutárními řediteli, z důvodu, že se dopustili trestného činu vyhýbání se daňovým povinnostem, jelikož po provedení odpůtu daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu z prací na nemovitosti určené k jejich obchodní činnosti, neprovedli opravu uvedené DPH v okamžiku, kdy pronajali dotýnou nemovitost, jakož i movitý majetek nezbytný k výkonu této činnosti.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 19 směrnice o DPH zní takto:

„Je-li převáděn souhrn majetku nebo jeho část za úplatu nebo bez úplaty nebo jako vklad do obchodní společnosti, mohou mít členské státy za to, že nedošlo k dodání zboží, a v takovém případě se nabyvatel považuje za právního nástupce předce.

Členské státy mohou přijmout opatření nezbytná k tomu, aby zabránily narušení hospodářské soutěže v případech, kdy nabyvatel není osobou plně povinnou k dani. Mohou rovněž přijmout veškerá opatření potřebná k zabránění daňovým únikům nebo vyhýbání se daňovým povinnostem na základě použití tohoto článku.“

4 Článek 29 této směrnice stanoví:

„Článek 19 se použije obdobně i na poskytnutí služby.“

5 Podle čl. 135 odst. 1 písm. l) uvedené směrnice:

„Členské státy osvobodí od daně tato plnění:

[...]

l) pacht nebo nájem nemovitosti.“

Rumunské právo

6 Článek 149 Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (zákon č. 571/2003, daňový zákoník) ze dne 23. prosince 2003 (*Monitorul Oficial al României*, část I, č. 927 ze dne 23. prosince 2003), ve znění platném v prosinci 2007, stanoví:

„(1) Pro účely tohoto článku je:

[...]

d) odpovídatelnou daní z investičního majetku zaplacená nebo splatná daň ze všech plnění souvisejících s pořízením, výrobou, výstavbou, péměnou nebo modernizací tohoto majetku, s výjimkou zaplacené nebo splatné daně z oprav nebo údržby tohoto majetku nebo daně z pořízení náhradních dílů určených k opravě nebo údržbě investičního majetku.

[...]

4) Oprava odpovídatelné daně uvedené v odst. 1) písm. d) se provede:

a) v případě, že je investiční majetek používán osobou povinnou k dani:

1. zcela nebo zčásti pro jiné účely než pro hospodářské činnosti;
2. pro plnění, která nezakládají nárok na odpočet daně;
3. pro plnění, která zakládají nárok na odpočet daně v jiném rozsahu, než je původní odpočet;

[...]"

Spor v původním řízení a předběžné otázky

7 Společnost Apcom Select, jejímiž statutárními řediteli jsou pan a paní Mailatovi, převzala v květnu 2007 investiční práce provedené v letech 2006 až 2007 na nemovitosti, v jejíchž prostorách provozovala restauraci. Uvedená společnost využila u těchto prací, jakož i hmotných aktiv a majetku, které souvisejí s provozováním uvedené restaurace, odpočtu DPH.

8 V prosinci 2007 uzavřela tato společnost v rámci režimu osvobození od DPH smlouvu o nájmu s jinou obchodní společností, jejímž předmětem byla dotčená nemovitost, jakož i hmotná aktiva a majetek související s provozem restaurace. Nájemce pokračoval v obchodním provozování restaurace pod stejným názvem. Při uzavření uvedené smlouvy neprovedli V. a D. Mailatovi opravu DPH, kterou odečetli u provedených prací, jakož i u hmotných aktiv a majetku souvisejících s provozem restaurace, ačkoli měli na základě vnitrostátní právní úpravy takovou povinnost.

9 V této souvislosti jsou V. a D. Mailatovi, jakož i společnost Apcom z podnětu národního protikorupčního ředitelství trestně stíháni u příslušného soudu za vyhýbání se daňovým povinnostem.

10 V projednávaném případě V. a D. Mailatovi tvrdí, že se v případě poskytnutí nemovitosti, v níž provozovali restauraci, včetně hmotných aktiv a majetku souvisejícího s provozováním restaurace, prostřednictvím společnosti Apcom Select, do nájmu jiné obchodní společnosti, jedná o převod podniku ve smyslu článků 19 a 29 směrnice o DPH, a že tedy Apcom Select měla nárok na odpočet DPH zaplacené za modernizační práce uskutečněné v letech 2006 až 2007, aniž jí vznikla v okamžiku uzavření smlouvy o nájmu povinnost opravit DPH ve prospěch státu.

11 Za těchto okolností se Tribunalul Mureș (soud prvního stupně v Mureșu, Rumunsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Představuje uzavření smlouvy, kterou společnost pronajme nemovitost, v níž provozovala restauraci, včetně všech hmotných aktiv a inventurních předmětů, pokud nájemce nadále provozuje restauraci pod stejným názvem užívaným dříve, převod podniku ve smyslu článku 19 a článku 29 směrnice [o DPH]?

2) Pokud je odpověď na první otázku záporná, představuje popsané plnění službu, kterou lze považovat za nájem nemovitosti ve smyslu čl. 135 odst. 1 písm. l) směrnice o DPH, nebo komplexní službu, kterou nelze kvalifikovat jako „nájem nemovitosti“ podléhající ze zákona dani?“

K p?edevšímním otázkám

K první otázce

12 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda pojem „převod souhrnu majetku nebo jeho částí“ ve smyslu článku 19 směrnice o DPH musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje plnění, jehož prostřednictvím je pronajata nemovitost, která sloužila jako obchodní provozovna, včetně všech hmotných aktiv a inventárních předmětů používaných k tomuto provozování, pokud nájemce pokračuje ve výkonu této činnosti pod stejným názvem.

13 Za účelem odpovědi na tuto otázku je třeba uvést, že první pododstavec článku 19 směrnice o DPH má stejné znění jako čl. 5 odst. 8 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obrátu – Společný systém daní z přidané hodnoty: jednotný základ daní (Úř. věst. 1977, L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23) a že judikaturu Soudního dvora týkající se tohoto posledně uvedeného ustanovení lze *mutatis mutandis* přenést na první pododstavec článku 19 směrnice o DPH. V souladu s touto judikaturou je cílem tohoto ustanovení usnadnit převody podniků tím, že tyto převody zjednoduší a nezatíží prostředky příjemce nepřímým daňovým zatížením, jejíž částku by každopádně později získal zpět prostřednictvím odpůtu DPH zaplacené na vstupu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. listopadu 2003, Zita Modes, C-497/01, EU:C:2003:644, bod 39, a ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 23).

14 Pojem „převod souhrnu majetku nebo jeho částí“ byl Soudním dvorem vyložen v tom smyslu, že se vztahuje na převod obchodního majetku nebo samostatné části podniku, které zahrnují hmotné a případně nehmotné složky, jež ve svém souhrnu tvoří podnik nebo část podniku, které jsou schopny provozovat samostatnou hospodářskou činnost, ale že se nevztahuje na pouhý převod věcí, jako je prodej zásob (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. listopadu 2003, Zita Modes, C-497/01, EU:C:2003:644, bod 40, a ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 24).

15 Z této stejné judikatury Soudního dvora vyplývá, že k tomu, aby se jednalo o převod obchodního majetku nebo samostatné části podniku, musí být souhrn převezených složek dostatečný na to, aby umožnil provozování samostatné hospodářské činnosti, a že otázka, zda tento souhrn musí zahrnovat jak nemovitý, tak i movitý majetek, musí být posouzena s ohledem na povahu dané hospodářské činnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, body 25 a 26).

16 Soudní dvůr mimo jiné rozhodl, že v rámci celkového posouzení skutkových okolností, které je třeba provést k určení, zda dotčené plnění spadá pod pojem „převod souhrnu majetku“ ve smyslu směrnice o DPH, je třeba přikládat zvláštní význam povaze hospodářské činnosti, jejíž provozování je zamýšleno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 32).

17 V případě, že hospodářská činnost nevyžaduje užívání konkrétních prostor či prostor zařízený stálým vybavením nezbytným k provozování hospodářské činnosti, může k převodu souhrnu majetku ve smyslu čl. 19 prvního pododstavce směrnice o DPH dojít i bez převodu vlastnických práv k nemovitému majetku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 27).

18 Stran hospodářských činností spočívajících ve využívání nedělitelného souhrnu movitého a nemovitého majetku Soudní dvůr navíc uvedl, že se o převod souhrnu majetku ve smyslu článku 19 prvního pododstavce směrnice o DPH nejedná, pokud nabyvatel nezíská užívací práva k prostorům. Jsou-li konkrétní obchodní prostory zařízeny stálým vybavením nezbytným k provozování hospodářské činnosti, musí být tyto nemovité věci součástí převedených složek, aby se jednalo o převod souhrnu majetku či jeho části ve smyslu směrnice o DPH (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 28).

19 V případě činnosti dotčené ve věci v původním řízení, tedy provozování restaurace, se jedná o činnost, kterou v zásadě nelze vykonávat bez obchodních prostor. Kromě případu pojiždných oběstvení předpokládá totiž činnost v oblasti pohostinství, že provozovatel má k dispozici prostory, které mohou sloužit jako kuchyně a v nichž lze uchovávat vybavení, přístroje a suroviny nezbytné k přípravě jídel. Věc v původním řízení se přitom netýká provozování pojiždného oběstvení, ale provozu zařízení se stálou adresou, v němž je k dispozici jak kuchyně, tak i jídelní místnost.

20 Je třeba připomenout, že i pokud jde o hospodářskou činnost, kterou nelze provádět bez obchodních prostor, není k zajištění provozu určitých převedených hospodářských činností nutné, aby vlastník obchodu vlastnil též nemovitost, ve které je tento obchod provozován (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 34). Soudní dvůr tak rozhodl, že jeví-li se, že k provozování předemtné hospodářské činnosti je nutné, aby nabyvatel užíval tytéž prostory, které měl k dispozici prodávající, nic v zásadě nebrání tomu, aby bylo toto užívací právo převedeno uzavřením smlouvy o nájmu (viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 36).

21 Je však nutné upřesnit, že ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever (C-444/10, EU:C:2011:724), v němž dospěl Soudní dvůr k této úvahám, se jednalo o převod ve prospěch nového provozovatele obchodní činnosti dotčené v uvedené věci, vlastnictví zásob zboží a o vybavení sloužícího k této činnosti, které byly považovány za souhrn movitého majetku, který postačoval k zajištění dalšího provozu uvedené činnosti.

22 Naproti tomu v projednávané věci ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že všechny předemty nezbytné k výkonu hospodářské činnosti, která je předmětem původního řízení, byly pouze pronajaty a že nedošlo k převodu vlastnických práv k tomuto majetku.

23 Takové poskytnutí souhrnu těchto předmětů přitom nepředstavuje převod souhrnu majetku nebo jeho části ve smyslu prvního pododstavce článku 19 směrnice o DPH.

24 V zájmu podání užitečné odpovědi předkládajícímu soudu je však třeba uvést, že z vyjádření předložených Soudnímu dvoru vyplývá, že určité movité předměty nebyly pronajaty, ale prodány nabyvateli. V konečném důsledku je na vnitrostátním soudu, aby určil, zda tyto předměty samy o sobě nabyvateli umožnily pokračovat samostatně v předemtné hospodářské činnosti, nebo zda byl nemovitý majetek, který je předmětem smlouvy o nájmu dotčené ve věci v původním řízení, vybaven zařízením, které je nezbytné k pokračování ve výkonu této hospodářské činnosti.

25 Kromě toho je třeba dodat, že k naplnění znaku pojmu „převod souhrnu majetku nebo jeho části“ ve smyslu prvního pododstavce článku 19 je třeba, aby měl nabyvatel v úmyslu využívat převedený obchodní majetek nebo část podniku, a nikoli pouze okamžitě provést likvidaci předmětné činnosti, jakož i případně prodej zásob (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2003, Zita Modes, C-497/01, EU:C:2003:644, bod 44).

26 Z tohoto pohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že záměry nabyvatele mohou nebo v určitých případech musí být zohledněny při celkovém posouzení okolností operace, jsou-li podpořeny objektivními poznatky (rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, bod 38).

27 Je sice pravda, že ve věci v původním řízení je nesporné, že nájemce vykonával po dobu delší než dva roky samostatnou hospodářskou činnost, kterou předtím vykonával pronajímatel, a že – jak vyplývá z vyjádření předložených Soudnímu dvoru – převzal zaměstnance, ponechal si stejné dodavatele a plnil obchodní závazky, které již na sebe vzal pronajímatel vůči svým zákazníkům, avšak to nemění nic na tom, že tento nájemce jako takový nemohl nikdy provést likvidaci předmětné činnosti, jelikož nemohl nakládat s velkou částí předmětné nezbytných k provozování uvedené činnosti, vzhledem k tomu, že se nestal jejich vlastníkem.

28 Dále je sice pravda, že takové aspekty, jako je délka sjednaného nájmu a způsob jeho ukončení musí být zohledněny při celkovém posouzení plnění spočívajícího v převodu majetku ve smyslu prvního pododstavce článku 19 směrnice o DPH, to však nemění nic na tom, že délka smlouvy o nájmu ani možnost vypovědět tuto smlouvu prostřednictvím výpovědi s krátkou výpovědní lhůtou nejsou samy o sobě rozhodující pro učinění závěru, že úmyslem nabyvatele bylo okamžitě provést likvidaci obchodního majetku či části převedeného podniku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, body 42 a 43). Jelikož přitom v projednávané věci, jak vyplývá z předchozího bodu, nájemce společnosti Apcom Select nemohl každopádně provést likvidaci dotčené hospodářské činnosti, nemá okolnost, že použití prvního pododstavce článku 19 směrnice o DPH nemůže být odmítnuto pouze na základě jednoho z těchto důvodů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, Schriever, C-444/10, EU:C:2011:724, body 42 až 44), vliv na kvalifikaci plnění dotčeného ve věci v původním řízení z hlediska tohoto ustanovení.

29 Navíc je třeba připomenout, že okolnost, že podle prvního pododstavce článku 19 směrnice o DPH se nabyvatel považuje za právního nástupce převodce, neznamená, že právní nástupnictví této osoby je podmínkou použití tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. listopadu 2003, Zita Modes C-497/01, EU:C:2003:644, bod 43). Proto okolnost, že v projednávaném případě pokračoval příjemce v provozování činnosti pod stejným názvem jako převodce, nemá rovněž vliv na určení, zda plnění dotčené ve věci v původním řízení spadá pod první pododstavec článku 19 směrnice o DPH či nikoli.

30 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět tak, že pojem „převod souhrnu majetku nebo jeho části“ ve smyslu článku 19 směrnice o DPH musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje plnění, jehož prostřednictvím je pronajata nemovitost, která sloužila k provozování obchodní činnosti, včetně všech hmotných aktiv a inventárních předmětů nezbytných k tomuto provozování, i když nájemce pokračuje ve výkonu činnosti pronajímatele pod stejným názvem.

Ke druhé otázce

31 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 135 odst. 1 písm. l) směrnice o DPH vykládán v tom smyslu, že smlouva o nájmu, jejímž předmětem je nemovitost,

kteřá slouŹila k provozování obchodní Źinnosti, jakoŹ i veŹkerá hmotná aktiva a inventární pŹedmŹty nezbytné k tomuto provozování, pŹedstavuje „nájem nemovitosti“ ve smyslu tohoto ustanovení, nebo zda se má taková smlouva považovat za komplexní poskytnutí sluŹby.

32 K odpovŹdi na tuto otázku je tŹeba pŹipomenout, Źe z judikatury Soudního dvora vyplývá, Źe za urŹitých okolností musí být nŹkolik formálnŹ oddŹlených plnŹní, kteřá by mohla být poskytnuta zvláŹŹ, a tak vést oddŹlenŹ ke zdanŹní nebo osvobození od danŹ, považováno za jediné plnŹní, pokud tato plnŹní nejsou samostatná (rozsudek ze dne 27. Źervna 2013, RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland, CŹ155/12, EU:C:2013:434, bod 20 a citovaná judikatura).

33 V tomto ohledu Soudní dvŹr rozhodl, Źe o jediné plnŹní se jedná tehdy, kdyŹ dvŹ nebo více dílŹích plnŹní nebo úkonŹ poskytnutých osobou povinnou k dani je tak tŹsnŹ spojeno, Źe objektivnŹ tvoŹí jediné nerozdŹlitelné hospodáŹské plnŹní, jehoŹ rozdŹlení by bylo umŹlé (rozsudek ze dne 27. Źervna 2013, RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland, CŹ155/12, EU:C:2013:434, bod 21 a citovaná judikatura).

34 O takovou situaci se jedná i v pŹípadŹ, kdy jedno nebo více plnŹní pŹedstavují hlavní plnŹní a zbývajcí jedno nebo více plnŹní pŹedstavují jedno nebo více vedlejších plnŹní sdílejících s hlavním plnŹním stejný daŹový režim. PlnŹní musí být zejména považováno za vedlejší k plnŹní hlavnímu, pokud samo o sobŹ není pro zázazníka cílem, nýbrŹ prostŹedkem k získání prospŹchu z hlavního plnŹní poskytovatele za nejvýhodnŹjších podmínek (rozsudek ze dne 27. Źervna 2013, RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland, CŹ155/12, EU:C:2013:434, bod 22 a citovaná judikatura).

35 Je sice pravda, Źe je na vnitrostátním soudu, aby urŹil, zda osoba povinná k dani poskytuje v konkrétním pŹípadŹ jediné plnŹní, a v této souvislosti provést všechna koneŹná posouzení skutkového stavu, avŹak Soudní dvŹr mu mŹže poskytnout všechny prvky výkladu, které mohou být užiteŹné pro rozhodnutí sporu (rozsudek ze dne 27. Źervna 2013, RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland, CŹ155/12, EU:C:2013:434, bod 23).

36 Pokud se tedy jedná o pojmy „pacht“ a „nájem“ obsaŹené v Źl. 135 odst. 1 smŹrnice o DPH, je tŹeba pŹipomenout, Źe jelikoŹ nejsou tyto pojmy v uvedeném ustanovení definovány, vymezil Soudní dvŹr „nájem nemovitosti“ ve smyslu tohoto ustanovení tak, Źe pronájmatel nemovitosti pŹevede na nájemce za úplatu a na sjednanou dobu právo uŹívat tuto nemovitost a vylouŹit jakoukoli další osobu z výkonu takového práva (zejména viz rozsudky ze dne 4. Źíjna 2001, „Goed Wonen“, CŹ326/99, EU:C:2001:506, bod 55, a ze dne 6. prosince 2007, Walderdorff, CŹ451/06, EU:C:2007:761, bod 17).

37 KromŹ toho je tŹeba podle judikatury Soudního dvora výrazy pouŹité za úelem vymezení osvobození od danŹ uvedených v Źl. 135 odst. 1 smŹrnice o DPH, vŹetnŹ pojmŹ „pacht“ nebo „nájem nemovitosti“, vykládat striktnŹ, jelikoŹ tato osvobození pŹedstavují výjimky z obecné zásady, podle které je DPH vybírána z každého poskytnutí sluŹby uskuteŹnŹného osobou povinnou k dani za úplatu (rozsudek ze dne 6. prosince 2007, Walderdorff, CŹ451/06, EU:C:2007:761, bod 18 a citovaná judikatura).

38 V projednávaném pŹípadŹ je tedy tŹeba zkoumat, zda plnŹní dotŹené ve vŹci v pŹvodním Źízení, tedy pronájem nemovitosti, kteřá slouŹila k provozování obchodní Źinnosti, souŹasnŹ s hmotnými aktivy a inventárními pŹedmŹty nezbytnými k tomuto provozu, musí být považována za jediné plnŹní nebo za nŹkolik oddŹlených a nezávislých plnŹní, kteřá musí být z hlediska DPH posuzována samostatnŹ.

39 V tomto ohledu ze spisu pŹedloŹeného Soudnímu dvoru vyplývá, Źe pronájem movitého

majetku, který je předmětem smlouvy o nájmu, nelze podle všeho oddělit od pronájmu nemovitosti dotčené ve věci v převodním řízení. Kromě toho je nesporné, že některé části tohoto movitého majetku, jako například kuchyňské vybavení a spotřebiče, jsou zabudovány do této nemovitosti a musí být v tomto stadiu považovány za její integrální součást. Jelikož inventární předměty, které byly pronajaty, nebo v některých případech převedeny, souasně s nemovitostí, byly rovněž určeny, tak jako nemovitost, k provozování restaurace, nelze mít ani za to, že tento pronájem/převod sleduje vlastní cíl, ale že spíše představuje prostředek k tomu, aby se na hlavní plnění, které spočívá v pronájmu nemovitosti, vztahovaly co nejlepší podmínky.

40 Nájem nemovitosti musí být proto považován za hlavní plnění, vzhledem k tomu, že ostatní plnění, tedy nájem hmotných aktiv a inventárních předmětů, pouze plněními vedlejší povahy.

41 S ohledem na tyto úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 135 odst. 1 písm. l) směrnice o DPH musí být vykládán v tom smyslu, že smlouva o nájmu, jejímž předmětem je nemovitost, která sloužila k provozování obchodní činnosti, jakož i veškerá hmotná aktiva a inventární předměty nezbytné k tomuto provozování, představuje jediné plnění, v jehož rámci je nájem nemovitosti hlavním plněním.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky převodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

1) **Pojem „převod souhrnu majetku nebo jeho částí“ ve smyslu článku 19 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje plnění, jehož prostřednictvím je pronajata nemovitost, která sloužila k provozování obchodní činnosti, včetně všech hmotných aktiv a inventárních předmětů nezbytných k tomuto provozování, i když nájemce pokračuje ve výkonu činnosti pronajímatele pod stejným názvem.**

2) **Článek 135 odst. 1 písm. l) směrnice 2006/112 musí být vykládán v tom smyslu, že smlouva o nájmu, jejímž předmětem je nemovitost, která sloužila k provozování obchodní činnosti, jakož i veškerá hmotná aktiva a inventární předměty nezbytné k tomuto provozování, představuje jediné plnění, v jehož rámci je nájem nemovitosti hlavním plněním.**

Podpisy.

* Jednací jazyk: rumunština.